

Online preces 2020. november 21.

Mt 5,7 „*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*”

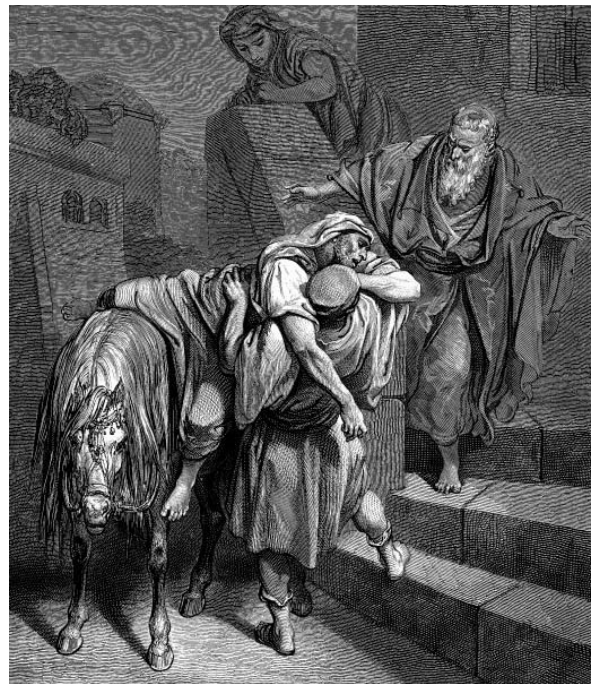
Van egy ősi görög fohász, amit először a nyolcvanas években az István a király rockoperában hallottam: *kyrie eleison - Uram irgalmazz!* Az énekeskönyvünkben is megtalálható ennek a fohásznak az énekelt változata a 177. dicséret: „*Urunk, irgalmazz nekünk! Krisztus, irgalmazz nekünk! Urunk irgalmazz nekünk!*” Azonban, ha még mélyebbre megyünk a történelembe, akkor elérkezünk az Újszövetségig, és azt láthatjuk, hogy ez a fohász a legnyomorultabb emberek Jézus irányába intézett kiáltása. Sok vak, beteg ember kiáltott így, irgalomért esedezve Jézushoz. Például a két jerikói vak: *Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς – Uram, irgalmazz nekünk!*

Olyan ez az évezredes hívők ajkairól felhangzó *kyrie eleison*, mintha az egész nyomorult embervilág könyörögne a megváltójához, hogy emelje fel a mélységből. Ahogy Pál írja a Római levél 8. fejezet 22. versében: „*az egész teremtett világ egyetemben fohászokodik és nyög mind idáig.*” Egyetemes emberi nyomorúság, egyetemes megváltás Jézus Krisztus által.

A boldogmondásunk, amit alapíteként olvastam fel azonban az irgalom helyzetét másképpen értelmezi. Mert itt elsősorban nem arról van szó, hogy nekem milyen rossz, bennem milyen sok nyomorúság van, nekem milyen sok betegsémem van, az én életem mennyire tele van bajjal. Hanem arról van szó, hogy én magam kerülhetek olyan helyzetbe, amikor másan irgalmazhatok. Azaz vannak emberek, akiknek pont rám, az én segítségemre van szüksége. Átkerülünk a másik oldalra: nekünk adatik meg a lehetőség, hogy segítsünk valakin.

De hogyan is lehet irgalmazni? Addig, ameddig az ember csak a maga bajára néz, ameddig csak az számít, hogy nekem milyen rossz, ameddig csak az én éltetem féltém, képtelen leszek az irgalomra. Viszont, amikor ki tudok lépni az énközpontúságból, és észreveszem a másik ember nyomorúságát is, amikor rájövök, hogy nem csak nekem, hanem másnak is van baja, ami esetleg sokkal nagyobb, mint az enyém, akkor tud felébredni az irgalom a szívemben.

Gustave Dore (1832-1883):
Az irgalmas samaritánus

Az irgalmazás előfeltétele tehát az énközpontúságból való kilépés. És hát a hatalom előszeretettel használja az életfáltés felgerjesztését. Amikor az emberben bekapcsol a vörös figyelmeztető lámpa: *Vigyázz, veszélyben az életed!*, és ettől fogva nem gondol másra csak magára. Ilyenkor eszembe jut egy filmjelenet, ami pont az ellenkezőjéről szól. A Napfivér Holdnővér című filmben Assisi Ferenc a lepratelepen kötözi a leprások sebeit, pedig a lepra igazán ragályos és halálos kór volt, gyógyíthatatlan, kínnal járó betegség. Bolond volt Ferenc? Nem féltette az életét? Nem gondolt az egészségére? Ferenc ebben a helyzetben nem magára gondolt, hanem a mellette lévő szenvedőre, és ezért tudott esztelen módon irgalmas lenni.

Persze a könyörület nem megy parancsszóra. Nem mondhatom magamnak, hogy *én mostantól fogva irgalmas leszek!*. Ugyanis ez akkor hiteles, ha a szív mélyéről érkezik. Ahogy az úrvacsorai imánkban mondjuk: *„Köszönjük, hogy irgalmasságra indult atyai szíved...”* Vagy ahogy a fentebb idézet két jerikó vak története leírja Jézusról: *„Jézus megszánta őket...”*

Végül arra a kérdésre keressük a választ, hogy miért boldogok azok, akik irgalmasok! Két dolog miatt is.

Egyrésztől boldogok, mert ha egy időre is ugyan, de kiszabadultak az énközpontúságukból, és ez a krisztuskövetés egy magasabb foka. Mert van az a szint, amikor magamra nézve vagyok vallásos, és csak kérek, könyörgök, és leginkább a saját bűnömmel és bajommal vagyok elfoglalva, és fohászodom, hogy *kyrie eleison* – uram irgalmazz! Azonban ha a hit útján a Lélek tovább vezet, akkor észreveszem a másikat is, és másra nézve leszek vallásos. Észreveszem Istent és már nem csak kérek, hanem dicsérem is őt. Észreveszem a másikat is, és nem csak a saját életem és szükségletem számít, hanem egyre inkább a másiké is. Erre vezet az irgalmasság útja énünk tömegközéppontjától távolodva az Isten, a másik ember, a teremtett valóság felé egyre inkább megnyilatkozva.

Boldogsághoz vezet az irgalmasság másrésztől azért, mert irgalmasságot nyerünk. Akár ebben az életben, ha az irgalmas életünk nálunk nagyobbakat irgalmasságra indít irányunkba. De leginkább az eljövendő életben, amikor az Igaz Bíró azt mondja: *„Jöjjetek Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot... Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.”* (Mt 25,35-36)

Az irgalmasság tehát azért boldogság, mert benne kilépünk énközpontúságunkból, és így követjük Krisztust, valamint olyan tett, ami az utolsó napon is elismerésre kerül. A jelen és a jövő boldogsága rejlik benne.

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.”

Készítette, és elmondta: Fehér Norbert